

[Axel Kristensen.]

ufaglærte skal bygge billigere på den måde, at f. eks. en ufaglært, hvis han er murer, skal have mindre løn pr. 1 000 sten, han murer; det skal ikke være en lønkonkurrence, selvfølgelig skal fagene stadig fastsætte, hvad der skal betales for et bestemt stykke arbejde — men hvis det var således i den foreliggende situation, hvor der mangler en række håndværkere, at de ufaglærte kunne få lov til at gå hen og tage sådant arbejde, så ville der ikke være mangel på arbejdskraft, der ville ikke være mulighed for nedsættelse af arbejdsydelse. Det er klart, at arbejdsydelse må blive mindre end andre steder. Det er vitterligt sådan, at produktiviteten inden for industrien i de sidste år er steget betydeligt, mens der inden for byggeriet har været stilstand med hensyn til, hvad der præsteres pr. mand trods rationalisering og uanset, hvad man anskaffer af bedre produktionsmidler.

Hertil vil man svare mig — det svar har jeg ofte fået — at der er jo ingen arbejdsløse til at tage arbejdet. Under sidste arbejdskamp blev det fremhævet gang på gang, at vi havde lavt lønede mennesker, der ikke tjente det, de burde tjene. Det hævdedes i hvert fald fra fagforeningernes side. Hvorfor skal disse mennesker hindres i at gå hen og udføre det højere lønede arbejde, som er mere værdifuldt end meget af det lavt lønede? Enhver, der kender noget til disse forhold, ved, at man ikke rationaliserer, så længe man kan få lavt lønnet arbejdskraft, så længe kan det nemlig ikke betale sig at anskaffe de dyre produktions- eller transportmidler. I samme øjeblik disse mennesker går hen til bedre lønnet arbejde, fordi de har lov til det, stiger lønnen for de lavt lønede, og så tvinges arbejdsgiveren til en rationalisering; kan han ikke få arbejdskraft til den lave løn mere, må han rationalisere for at få udført samme mængde arbejde med færre mennesker; så får vi en højere produktion, og vi undgår det store skel mellem de forskellige grupper af lønede mennesker. Man ville da få den situation, at de mennesker, der byggede husene, ville ligge på et lønniveau, der svarede til, hvad det koster at bygge, hvis man i øvrigt havde ført en sådan politik, at den fornødne kapital var

til stede, så man ikke skulle have de store tab gennem obligationskurserne.

Jeg mener, det er en helt forkert politik til skade for den almindelige, arbejdende befolkning, der føres her. Man stimulerer byggeriet ved tilskud og søger at fremme det, hvor man kan, men når der så alligevel er mangel på arbejdskraft, fremmer man længlidningen på dette område. Det smitter af på andre erhvervsområder, og man stimulerer stærkt den skadelige inflation, der sammen med det øvrige, jeg har nævnt, skader landets konkurrenceevne, som igen er afgørende for vor indtjening af fremmed valuta, samtidig med at man ustandselig taler om, at man må begrænse aktiviteten, fordi der tæres på vor valutabeholdning.

Det er inkonsekvent fra ende til anden. Man mener, der skal være fri ret til arbejdskampe. Enhver ved, at det på en måde har min sympati, men man vil ikke muliggøre det ved at undtage de livsvigtige områder fra disse arbejdskampe, så samfundet kan tåle dem. Man opretholder fiktionen om frie overenskomstforhandlinger, og derefter lader man staten bestemme lønningerne ved lov og tage ansvaret for den forkerte lønpolitik.

Med hensyn til rentepolitikken er det således, at man sætter en høj rente for at begrænse aktiviteten. Samtidig vedtager vi her i folketinget gang på gang, at der gives statsgaranti og gives lån til en lav rente. Man fører altså ikke på nogen måde en konsekvent politik.

Der handles altså inkonsekvent på en lang række afgørende områder; men det sker ikke, fordi vi ikke har fornøden viden om disse fejl; det sker, fordi regeringen ikke tør tage ansvaret for indgreb på disse områder. Det står ministeriet ganske frit at indkalde de organisationer, der har betydelig indflydelse, til forhandling, stille klare krav om, at de grove fejl bliver rettet på de områder, hvor sådanne organisationers medvirken er nødvendig, og i øvrigt selv tage fat på de felter, hvor organisationernes medvirken ikke er nødvendig. Hvis organisationerne på deres område ikke vil, må man benytte lovgivningsmagten til at klare disse spørgsmål.

Naturligvis er jeg klar over, at hvis en socialistisk regering skal klare disse pro-